

Duy Tân - Khát vọng trong tôi

Khi đã làm quen với Đại học Duy Tân được một thời gian, trong tôi chất chứa bao tâm tư nguyện vọng nhưng chưa được chia sẻ. Rất cảm ơn nhà trường, các thầy cô và các bạn đã tạo nên cuộc thi bổ ích này để những tân sinh viên như chúng tôi có thể bộc bạch những cảm xúc thành lời.

Thực ra khi nhà trường phát động cuộc thi, tôi không có ý định tham gia vì tự nhận bản thân không biết nhiều về trường và cũng chẳng có nhiều cảm xúc để viết. Nhưng khi đến buổi học thứ 4 (hay bài học thứ nhất về chính trị và tình hình biển Đông) vào thứ bảy ngày 01 tháng 10 năm 2011, tôi đã thay đổi ý định, đơn giản vì tôi muốn viết một cái gì đó cho chính mình, thốt ra những lời trong sâu thẳm trái tim mình.

Phạm Thanh Hoàng - Giải nhất cuộc thi "Cảm nhận Tân Sinh Viên về ĐH Duy Tân"

Tôi muốn viết ngay sau khi học về tình hình biển Đông. Tôi muốn viết khi biết sự uy hiếp của nước ta đang đến từ Trung Quốc, khi biết sự thay đổi khó lường của tình hình thế giới. Tôi chợt nhớ rằng nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa cũng thành lập vào ngày 01 tháng 10 năm 1950. Là một sinh viên nhưng tôi, cũng như đa số mọi người đều yêu nước, yêu hòa bình, cảm thấy rõ gánh nặng đè lên vai: nỗi lo lắng về giang sơn tổ quốc đang bị đe dọa, bị cướp đi từng tấc đất, thước biển mà ông cha đánh đổi bằng máu xương. Hơn nữa với tôi gánh nặng này càng rõ ràng vì bài học trong ngày hôm đó là một điều rất đặc biệt với tôi.

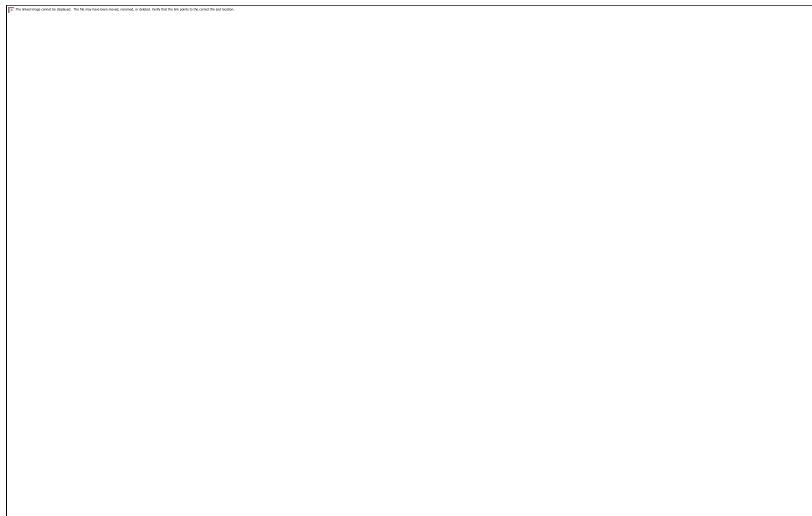
18 năm trước, ngày 01 tháng 10 năm 1993, Tôi cất tiếng khóc chào đời!

Phải đến lúc nhìn ngày tháng trên đồng hồ tôi mới nhận ra.

Ngồi trên ghế, vị trí đối diện với máy chiếu tôi tự hỏi, tự đánh giá về mình.

Tôi là ai? Tôi sinh ra ở đâu? Tôi đã, đang và sẽ làm gì?

Tôi tự trả lời và thực sự thất vọng về bản thân. Tôi biết mình là ai nhưng lại không hiểu giá trị của chính mình. Tôi biết mình sinh ra ở đâu nhưng chưa làm được gì cho quê hương, đất nước. Đó là những điều thật đáng thất vọng.

Phản trao thưởng cuộc thi "Cảm nhận Tân Sinh Viên về ĐH Duy Tân"

Càng thất vọng hơn, tôi đã làm được những gì? Tôi đã sống vật vờ như một bóng ma, sống mà như chết. Trước đây tôi luôn nghĩ mình sống thật phong phú và ý nghĩa dù chẳng vui vẻ gì. Tôi cũng như mọi học sinh khác đến trường mà không ai nói cho tôi biết những kiến thức tôi học đem lại lợi ích gì ngoài việc lên lớp đều đùa, cha mẹ không la mắng, mọi người không cười chê. Thầy cô chỉ giảng, giảng và giảng những kiến thức khô khan còn học sinh thì chép, chép và chép từng lời. Mỗi buổi sáng tôi đến trường với cái cắp nặng và ra về với cái đầu chất đầy một mớ hỗn độn, những bài tập chuẩn bị cho ngày mai. Tôi cố nhồi nhiều thứ chán ngắt vào đầu để đối phó với những kì thi. Tôi cũng đi học thêm, thể dục và tham gia những hoạt động vô vị, té nhạt được tổ chức bởi những ai đó mà tôi chẳng buồn nhớ tên. Mọi thứ lặp đi lặp lại trong nhiều năm khiến tôi trở nên chán chường và mệt mỏi. Để sống qua những năm đó tôi tự biến mình thành một phiên bản bình thường nhất, nói chuyện và làm ra vẻ hòa đồng với xung quanh bằng những hành động giả tạo. Có những lúc tôi nghĩ mình cũng như một con chim ưng bị nhốt một chiếc lồng pha lê lúc nào cũng ngứa cổ ra khoảng không bao la khát khao được dang rộng đôi cánh.

Tôi ghét cuộc sống đó!

Tôi tự xây cho mình một ngọn tháp ngà khổng lồ và phong kín bản thân trong đó. Ở đó, tôi tìm những thú vui khác. Tôi đọc sách, nhiều đến mức chất đầy một thư viện. Từ những danh tác thế giới đến những cuốn manga rẻ tiền, tôi đều đọc hết. Khi chán những thứ đó tôi xem phim, từ những phim ăn khách của Hollywood cho đến phim bộ Hàn Quốc, anime của Nhật Bản. Tôi cũng chơi game, cả online lẫn offline với đủ các thể loại: chiến thuật, thể thao, RPG, đối kháng, trí tuệ,... Và tôi nhận ra những năm tháng qua tôi đã sống thật phong phú và thú vị biết bao hay thật vô nghĩa biết bao?

So với những bạn trẻ nỗ lực sống có ý nghĩa với bản thân, gia đình và xã hội. những người thầy đánh đổi cả đời để vun đắp trồng người, những người lính bảo vệ Tổ quốc và hàng vạn hàng triệu người đang sống tích cực ở khắp mọi nơi, tôi thật hổ thẹn!

Thật xấu hổ khi thừa nhận tôi là một người chưa một lần nỗ lực hết mình. Chưa bao giờ tôi nỗ lực hết mình trong học tập, thể thao hay bất kì lĩnh vực nào khác. Tôi là một người thật tầm thường! Vì thế một người tầm thường như tôi không có nhiều bạn đích thực, cũng chẳng làm được việc gì đáng tự hào. Tất nhiên, người không nỗ lực cũng không cách nào đậu đại học. Tôi rót, chẳng có gì đáng để ngạc nhiên!

Điểm thi đại học của tôi là 14,5 điểm đủ để tôi vào học rất nhiều trường chính quy công lập bậc đại học trên cả nước như Đại Học Sư phạm TP. Hồ Chí Minh, ĐH Sư Phạm Đà Nẵng hay ĐH Quy Nhơn... Nhưng khi nhận giấy nguyên vọng 2 tôi đã điền tên Đại học Dân lập Duy Tân vào. Tôi không coi thường hệ Đại học Dân lập mà ngược lại, tôi rất có ấn tượng với những trường như vậy. Bởi tôi biết rằng ở nhiều nước tiên tiến, những trường Đại học Dân lập, Tư thục thường là những trường tốt nhất, đào tạo con người bằng những lối tư duy mới, bằng phương pháp tích cực với một hệ thống cơ sở vật chất tiên tiến và hiện đại. Đại học Duy Tân là Đại học Dân lập số 1 miền Trung, có sự liên kết với các nền giáo dục hàng đầu thế giới như trường Đại học Carnegie Mellon (CMU), Đại học Penn State (PSU), Đại học Bang California (CSU),... Đó là một môi trường giáo dục ưu việt ở Việt Nam này. Điều quan trọng hơn tôi

muốn có một sự thay đổi trong bản thân. Để thay đổi, tôi chọn một môi trường trẻ trung, năng động, sáng tạo, nơi mà bắt buộc mọi người đều phải chủ động trong mọi thứ, đặc biệt là sinh viên.

Tôi đã không thất vọng! Mặc dù chỉ học năm buổi, chỉ có những cái nhìn mới mẻ ban đầu nhưng tôi đã thấy được mình không lựa chọn sai. Trường Đại học Duy Tân thực sự đúng là một môi trường trẻ trung, năng động và luôn cổ vũ sự chủ động, sáng tạo. Mọi người đều rất cởi mở, không khí trong trường cũng rất thoải mái. cơ sở thiết bị khang trang, đầy đủ, tiện nghi và rất tiên tiến. Những giảng viên tuy có tuổi đời rất trẻ nhưng kiến thức chuyên môn và khả năng giảng dạy, nói chuyện đều rất tốt, dễ gần. Học ở Duy Tân, Tôi còn có nhiều cơ hội giao lưu với bạn bè quốc tế, tiếp cận các doanh nghiệp và tham gia các hoạt động nhân đạo từ thiện, những cuộc giao lưu, gameshow bổ ích của các câu lạc bộ sinh viên, Đoàn Thanh niên...

Tôi thực sự thích nơi đây!

Và tôi nhận ra một điều rằng giữa tuổi 17 và tuổi 18 của tôi có một ranh giới rõ rệt. Tôi đã trưởng thành hơn và muốn tự chọn lấy cuộc đời cho riêng mình. Một người đã sống 17 năm vô nghĩa, té nhạt như tôi, thực sự. không muốn sống tiếp một cuộc đời vô nghĩa nữa. Nếu trung bình một người sống 80 năm thì $\frac{3}{4}$ cuộc đời còn lại của mình tôi nguyện sống thật có ý nghĩa, thật sôi động và hữu ích. Đó là mục tiêu tôi. Để đạt mục tiêu này, tôi đã trở về điểm xuất phát - nơi tôi sinh ra và lớn lên: thành phố Đông Hà, tỉnh Quảng Trị. Tôi không chối bỏ quá khứ, đơn giản chỉ là quay lại điểm khởi đầu. Ở điểm đó, tôi nhìn thấy một con đường mới dẫn đến một cuộc sống tươi sáng hơn nhưng cũng nhiều khó khăn thử thách hơn. Tôi lựa chọn một sự đổi thay, một cuộc sống mới cho chính mình!

Tôi chưa bao giờ mơ ước theo nghĩa thực của nó nhưng giờ tôi đã có một ước mơ-không, chính xác hơn là khát vọng. Đó là khát vọng chung của những người đặt mục tiêu sống tích cực.

Tôi muốn thay đổi thế giới! Góp phần tạo nên một thế giới tốt đẹp hơn, nơi mà tràn ngập tình thương và nụ cười. nơi mà ai cũng được đối xử công bằng, trả công xứng đáng, ai cũng sống hết mình và chết không hối tiếc, sự hòa bình, hạnh phúc và trong sạch về môi trường - xã hội thanh bình khắp muôn nơi.

Tôi muốn thay đổi thế giới xung quanh, nhưng trước hết tôi phải thay đổi chính mình. Thay đổi chính mình, thực hiện khát vọng, thật quá khó khăn!

Nhưng tôi tin rằng nếu tôi nỗ lực học tập, tiếp thu tri thức, rèn luyện, tích cực trau dồi kỹ năng, nếu có sự giúp đỡ của những người xung quanh và học tập, hoạt động trong môi trường năng động của Đại học Duy Tân, ước vọng của tôi sẽ thành hiện thực.

Trường Đại học Duy Tân sẽ vun trồng, bồi dưỡng những ước mơ, khát vọng đúng đắn của tất cả sinh viên trong trường bằng tất cả những gì trường có, đúng không?

Tôi tin vậy!

(Phạm Thanh Hoàng - SVK17 PSU- Khoa Đào tạo Quốc tế)